

József Attila sírjánál

Az élet dolgaira választ keresek, miért lett úgy, ahogyan lett

Bántották, pedig rosszat el sem követett, csak szeretett...

S vajon visszakapta-e azt, amit adhatott

Mert ő mindenkihez hűen ragaszkodott.

Titok övez sok mindent létében

De ránk maradt költeményében

elárulja fájdalmát, s mi örömmel tölti el,

és ami haláláért felel!

Ott állok a sírnál, a szívem összeszorul.

Bár ragyog a nap, kedvem mégis borús.

Bárcsak, legalább egyszer látnám, ha tehetném,

s tudnám, hogy él, én csak keresném.

Ő olyan világot látott, álmodott,

Amilyenre eddig, ember csak várhatott

Egy olyan rendet, amelyben dominál

az igazság, s a szeretetért szeretet dukál.

Elmélkedem...elmélkedem, s ezt magasztossá teszi,

hogy a közelben, a ravatalozó a Szózatot zengi.

Lehunyam a szemem egy pillanatra,

majd újra ránézek a kőlapokra:

A költő élete hamar bealkonyult, de ez idő alatt maradandót alkotott

Míg más sikert sikerre halmozott, neki dicséretből nemigen juthatott.

Napjainkban is sok csalódás érhet, sok harc, de reméljük:

A világot együtt, de csakis együtt... szebbé tehetjük.